

Да, хубава съмъ била, туй ме въ гробъ завлече...
 Наблизо милий бѣ, сега се губи;
 Вѣнецътъ скжсанъ, и цвѣтата разпилѣни...
 Не ме улавяй съсъ ржцѣ си груби!
 Смили се, ахъ! какво си зло видѣлъ отъ мене?
 Послушай моята молба гореща!...
 До днесъ това е наша първа срѣща!

ФАУСТЪ.

Туй може ли изтрая моето сърдце?

МАРГАРИТА.

Сега съмъ цѣла въ твоитѣ ржцѣ.
 Салъ остави ме ти дѣтето да нахрана!
 Цѣлувахъ цѣла нощъ азъ милото дѣте;
 Тѣ взеха ми го, самъ сама за да остана...
 И, азъ съмъ го убила, казватъ тѣ...
 За вѣки мойта радостъ отлетѣ...
 Свѣтътъ ми лоши пѣсни вечъ изкара!
 Тѣй свѣршва приказката стара;
 Но кой имъ каза, че погубихъ своето дѣте?

ФАУСТЪ, (трѣшва се на земята).

Прѣмилый твой се хвърля подъ нозѣ ти,
 За да разбий оковитѣ проклети.

МАРГАРИТА, (хвърля се у него).

О, нека колѣничимъ прѣдъ светцитѣ!
 Вижъ! долу, край стѣнитѣ,
 Подъ прага тамъ,
 Тозъ пѣкленъ пламъ!
 И дяволъ зли,
 Разяренъ духъ,
 Какъ трополи!